

A close-up portrait of a woman with dark, wavy hair, looking directly at the camera with a neutral expression. The image is overlaid with a semi-transparent blue gradient. The text 'DIANA ANPHIMIADI' is printed in white, bold, sans-serif capital letters in the upper right corner.

DIANA ANPHIMIADI

VERSOPOLIS

POETRY INTERNATIONAL

DIANA ANPHIMIADI

DIANA ANPHIMIADI

A selection of poems

VERSOPOLIS

Diana Anphimiadi

Dutch translations
Ingrid Degraeve

English translations
Natalia Bukia-Peters
and Dr Alyson Hallett

A publication by Poetry International Foundation,
in collaboration with Versopolis,
supported by the European Union.

Poetry International is thrilled to present this chapbook featuring the work of Georgian poet Diana Anphimiadi. This edition includes a carefully curated selection of her poems in the original Georgian, accompanied by Dutch and English translations, inviting readers to engage with her voice across linguistic borders.

Diana Anphimiadi, born in Tbilisi in 1982, is widely regarded as one of the most distinctive poetic voices of her generation. Her writing blends the lyrical with the philosophical, the personal with the mythological. Drawing on her background in linguistics and classical studies, her poetry is rich with allusions to ancient texts, folklore, and religious motifs, all reimagined with startling freshness. At once playful and profound, her work often meditates on themes of language, memory, motherhood, and the body—anchoring the metaphysical in the tactile and the mundane. She is the author of multiple acclaimed poetry collections and has received several national literary awards in Georgia.

This publication forms part of Poetry International's engagement with Versopolis, a European poetry platform that nurtures the international careers of emerging poets. Since joining the network in 2021, Poetry International has proudly collaborated with Versopolis to bring exceptional poetic voices, such as Anphimiadi's, to international audiences. Versopolis is dedicated to fostering a pan-European literary community by supporting translation, mobility, and dialogue among poets, festivals, and readers. It is this spirit of exchange and discovery that underpins both our involvement in the network and this chapbook.

This collection offers an introduction to Anphimiadi's vivid poetic world for those readers who are yet unfamiliar with it—one where mythology converses with modernity, and where the sacred and the sensual are never far apart. It is a world to be entered slowly, with curiosity and attention, and one that stays with the reader long after the final page.

06	პონტრაბანდა
08	SMUGGLING
10	SMOKKELEN
12	ზამთრის მარაგი
13	WINTER STOCK
14	WINTERVOORRAAD
15	როგორ მოვიშინაუროთ სიკვდილი
17	HOW TO TAME DEATH
19	HOE TEM JE DE DOOD
21	პიანინო
22	PIANO
23	PIANO
24	დასაწყისი
25	BEGINNING
26	HET BEGIN

მოვდივარ, ზურგჩანთა გამოვტენე
 ძვირფასი ხარახურით:
 მედლები, ბარათები,
 კუს ბაკნის სავარცხელი, ფოტოები,
 -ეს ვერცხლის ქამარიც წაიყოლე,
 სახლი გადახურონ,
 საძირკველს თხრიდნენ, რომ ვტოვებდი.
 მოვდივარ, არც ცეცხლია, არც ნალველი,
 თმა არც ღრუბლებში მეტალდება
 - საგზალი არ მინდა!
 დედაჩემს ვეუბნები,
 მეთანხმება.
 მოვდივარ, ერთი მატანს
 დაქარგულ ხელსახოცს,
 მეორე-ოქროს მანეთიანს,
 ნიჟარებს,
 ყურსასმენს,
 ჯიბეში ჩარჩენილს,
 ვიღაც დახეულ დროშას მატანს,
 ზანზალაკებიანს, ბუზმენტიანს,
 უნდა ვუპოვო პატრონი,
 არც ჩემია და
 არც შენი.
 ვერცხლის დანა-ჩანგალს,
 ინდურ ქაშმირს, ცრემლებს, ამბროზიას,
 (ასეთ ხარისხიანს სადღა იშოვიან ამ დროში!)
 _ოღონდ წაიღეთ და ინებეთ გასამრჯელოც,
 (არ ვინებე!)
 -ღვინოს ვერ წავიღებ,
 სიითხეს არ შემატანიებენ.

მოვდივარ, მაცილებენ ბავშვები
 სიბმრებიდან,
 ფრთებს მიქნევენ,
მოკითხვას მბარებენ,
 ალბათ თანატოლ ჩიტებთან.
 აი, საზღვარი დაიღანდა,

ვიქეჟავ ჯიბეებს,
 საბუთები რიგზე მაქვს?
 ნამდვილად გამიშვებენ?
 ყველაფერი მაქვს, რაც მჭირდება?

მკაცრი ქერუბიმი სახეზე მიყურებს, მაკვირდება,
 ნამდვილად ის ვარ, ახლა მის წინ რომ წახატია?
 -ჯიბეში რა გაქვთ?
 მაცივრის მაგნიტები
 ვერსად ვერ ვიშოვე, ცხადია.
 ამიტომ ჯიბეები ამოვივსე ქვებით,
 ლეთეში ნაპოვნით,
 ან რა პოვნა უნდა,
 სავსეა ყველა მდინარე,
 ჩამოვარიგებ თითო-თითოს,
 თუ ვინმე ამბავს მოიკითხავს-
 ვინ ვნახე მისიანი,
 ვინ ვერ ვნახე,
 ვინ - არა.

-შენთვის რა მომაქვს?
 მკაცრად გამაფრთხილა ქერუბიმმა,
 აკრძალულია ბასრი ნივთების შეტანა...
 წამის მეასედში ამოვაცოცე ქურთუკიდან
 ხმაში დავმალე და მომაქვს საჩუქარი შენთანაც.

მკაცრი მესაზღვრე მათვალისწინებს გაკვირვებით:
 -ბევრი მიწახავს ამვლელი,
 ჩამვლელი-არცერთი
 ათი წუთის წინ დედა რომ არ მენახა,
 მეც ასე ვიტყოდი
 და პირიქით დავწერდი.

I'm coming, I've filled my bag
 with treasured bric-a-brac:
 medals, cards,
 tortoise-shell comb, photos,
 I'm taking this silver belt too -
 let them roof the house
 they were digging the foundations as I left.
 I'm coming, there's no anger or sadness,
 my hair doesn't wave in the clouds
 - I don't want any food!
 I tell my mother
 and she agrees with me.
 I'm coming, one person gives me
 an embroidered napkin
 another a gold coin,
 shells, earphones left in pockets
 someone gives me a torn flag
 with small bells, ribbons of lace,
 I have to find owners for them,
 they aren't yours
 or mine.
 Silver forks and knives,
 Indian cashmere, tears, ambrosia
 (where else can they find such good quality at this time!)
 please take it and help yourself to the money
 (I don't want it!)
 - I can't carry wine
 they won't allow me to take liquids.
 I'm coming, the children are seeing me off
 from their dreams
 they wave their wings
 ask me to pass on their best regards
 to birds who are probably the same age as they are.
 And here the border is appearing.
 I shove my hands in my pockets
 are my documents in order?
 Will they definitely let me through?
 Do I have everything I need?

A strict cherub looks at my face, glares,
 am I really the one in the picture in front of him?
 - What do you have in your pocket?
 It's obvious I couldn't
 get hold of fridge magnets.
 That's why I filled my pockets with stones
 found in boggy ground,
 it wasn't so difficult to find them,
 rivers are full of them,
 I will give them one by one
 if anyone asks for news -
 which of their relatives I have seen,
 who I couldn't see,
 who - not.

 - What am I bringing for you?
 The cherub strictly warned me
 that I wasn't allowed to take in sharp objects...
 in a split second I took one from my jacket
 hid it in my voice and now bring it to you as a present.
 A strict border guard examined me in surprise:
 I have seen many going up
 but none coming down.
 If I hadn't seen my mother ten minutes earlier
 I would have said the same
 and written the opposite.

SMOKKELEN

Ik kom eraan, ik heb mijn rugzak gevuld
Met dierbare spullen:
Medailles, postkaarten,
Een schildpadkam, foto's,
Ik neem ook deze zilveren riem mee,
Laat hen nu maar een dak op het huis leggen,
Ze waren aan het funderen toen ik wegging.
Ik kom eraan, zonder woede of verdriet,
Mijn haar golft niet in de wolken
- Ik wil geen proviand!
Zeg ik tegen moeder,
Ze gaat akkoord.
Ik kom eraan, iemand geeft me
Een geborduurde zakdoek,
Een ander een gouden munt,
Schelpen,
Oordopjes die
In iemands zak zijn blijven steken,
Iemand geeft een gescheurde vlag mee
Met belletjes, linten van kant,
Ik moet op zoek naar hun eigenaren,
Ze zijn niet van mij,
En ook niet van jou.
Zilveren bestek,
Kasjmier, tranen, ambrozijn,
(Waar vind je die in deze tijden van deze kwaliteit!)
- Neem maar mee en beschouw het allemaal als een beloning,
(Dat doe ik niet!)
- Wijn kan ik niet meenemen,
Vloeistoffen zijn niet toegestaan.

Ik kom eraan, kinderen
Zwaaien me vanuit hun dromen uit,
Met hun vleugels,
... Ze vragen me hun groeten over te brengen,
Aan vogels van om en nabij dezelfde leeftijd.
Daar is de grens,
Ik tast in mijn zakken,

SMOKKELEN

Zijn mijn reisdocumenten in orde?
Laten ze me echt door?
Heb ik alles wat ik nodig heb?

Een strenge cherubijn kijkt me recht in het gezicht, vraagt zich af
Of ik echt diegene ben in de tekening voor hem?
- Wat steekt er in je zak, vraagt hij.
Het spreekt vanzelf dat
ik geen koelkastmagneten kon vinden.
Daarom heb ik mijn zakken met stenen gevuld,
Die ik in de Lethe vond,
Lang hoefde ik niet te zoeken,
De rivier is er vol van,
Ik zal iedereen die nieuws wil
Een steen geven -
Of ik iemand heb gezien,
Of ik iemand niet heb kunnen zien,
Of ik iemand niet heb gezien.

- Wat heb ik bij voor jou?
De cherubijn sprak me streng toe dat
Het verboden is om scherpe dingen mee te nemen...
In een honderdste van een seconde griste ik het uit mijn jas,
Verstopte het in mijn stem en nu geef ik je het als geschenk.

Een strenge grenswachter keek me verbaasd aan:
- Ik heb er veel naar boven zien gaan,
Maar niemand die naar beneden kwam.
Had ik moeder niet tien minuten eerder gezien,
Dan had ik hetzelfde gezegd
En het tegendeel opgeschreven.

დედაზე უფრო დიდხანს ცოცხლობს მისი ნაყიდი ქინძი და კამა
 დედაზე უფრო დიდხანს ცოცხლობს წვნიანი, დილით რომ გააკეთა,
 პანაშვიდზე გავაცხელეთ,
 ამვლელსაც ვაჭამეთ, ჩამომვლელსაც,
 ქელეხისთვისაც ბლომად დაგვრჩა.
 დედაზე უფრო დიდხანს ცოცხლობს მისი საფირმო საწებელი
 პომიდორი, ტყემალი, კივი,
 დედაზე უფრო დიდხანს რჩება ზამთრის მარაგი-
 კარტოფილი, ბურღული, ბეთი;
 დედაზე უფრო დიდხანს რჩება მისი სუნამოს მსუბუქი სუნი,
 დედაზე უფრო დიდხანს ცოცხლობს არეული საწოლი,
 სავარცხელზე თმის ორი ღერი,
 დედაზე უფრო დიდხანს გვყოფნის მურაბები, ჯემები, მწნილი,
 პალტოს ჯიბეში ჩარჩენილი ფული
 და ლეიბის ქვეშ შენახული პენსია.
 დედაზე უფრო დიდხანს ძლებს მისი შამპუნი და კბილის პასტა,
 სახის საცხი ხომ საერთოდ, უკვდავია.
 დედაზე უფრო დიდხანს რჩება ყველაფერი, რაც გჭირდება, რაც არ გჭირდება,
 დედა კი კვდება ძალიან ადრე.

Coriander and dill bought by mother live longer than her.
 Soup made by mother in the morning lives longer than her.
 We warmed it up for mourners
 fed those going up and down
 and we have plenty left for the wake.
 Mother's speciality sauce of tomatoes, plums and kiwi
 lives longer than her.
 The winter stock lasts longer than mother -
 potatoes, cereal, oil.
 The light scent of mother's perfume stays longer than her.
 The unmade bed lives longer than mother.
 Two hairs on the comb,
 preserves, jams, pickles last longer than mother.
 Some money remains in her coat pocket
 and a pension hidden under the mattress.
 Shampoo and toothpaste last longer than mother.
 The face cream is no doubt eternal.
 Everything we do and don't need stays longer than mother.
 But mother dies very early.

De koriander en dille die moeder kocht, leven langer dan zichzelf,
 De soep die moeder deze ochtend klaarmaakte, leeft langer dan zichzelf,
 Tijdens de laatste groet hebben we die opgewarmd.
 We hebben bekenden te eten gegeven en ook onbekenden,
 Ook tijdens de wake was er nog genoeg.
 Moeders ongeëvenaarde saus leeft langer dan zichzelf,
 Met tomaat, mirabellen en kiwi,
 De wintervoorraad leeft langer dan moeder -
 Van aardappelen, maïs en olie.
 De lichte geur van moeders parfum leeft langer dan zichzelf,
 Het onopgemaakte bed van moeder leeft langer dan zichzelf,
 De twee haren aan haar kam,
 Ook de potten confituur, jam en tafelzuur leven langer dan moeder,
 In de zakken van haar mantel steekt nog geld
 En onder haar matras haar pensioen.
 Haar shampoo en tandpasta blijven langer dan zij,
 Haar gezichtscrème zeker tot in de eeuwigheid.
 Alles wat we nodig hebben en niet nodig hebben, blijft langer dan moeder.
 Maar moeder sterft veel te vroeg.

შეეშვი ძაღლებს, კატებს, ჩიტებს
 მით უფრო, თევზებს,
 ის საშინელი მინოტავრი, გახსოვს მითიდან,
 სიკვდილის გზას რომ გაუყენა თეზევსმა?
 მე შენ გასწავლი მასზე უფრო
 ფუმფულა ცხოველს,
 დიდი ხანია, მოვიჩვიე,
 წუთით არ ვტოვებ.
 ჩვენი შეხვედრის შუადღიდან წამოვიყოლე.
 პირველად როდის ვნახე?
 მახსოვს?
 რა თქმა უნდა, ზუსტად ვიცი,
 ზაფხულის შუადღე,
 პატარა ბეჭობი ტყეში,
 თვალდახუჭულები
 ვკოცნაობთ.
 ვიხილები
 დახუჭულ თვალებში გიყურებ,
 ზუსტად იმ წამიდან ამეკიდა
 და ამ ლექსიდანაც ვერ ვშლი.
 ჩვეულებისამებრ წამოვედი,
 დაგემშვიდობე, ჩაგეხუტე,
 საფეთქელი დაგიკოცნე,
 სახლში მივედი,
 გადავატრიალე გასაღები.
 შემოპარულიყო,
 იქნებოდა უფრო გასაგები,
 ხომ არ გავაგდედი?
 არადა, ხელში ავიყვანე,
 შემოვიყვანე ფრთხილად,
 დავუთმე ძაღლის ბალიში
 და სავარძელი
 სასწრაფოდ დაიკავა
 წამლების კარადა.
 არ ვიცი, როგორ მოვეუარო,
 რა ვაჭამო, რომ არ მოკვდეს,
 სად ვნახო გზამკვლევი,

რამდენი ლექსი წავიკითხო,
 რამდენი ბოროტი ზღაპარი,
 „დაიძინე“- ვეუბნები,
 „დავიღალე, დაიძინე“,
 ვეუბნები,
 დაჭყეტილ თვალებზე
 ხელისგულებს ვაფარებ.
 ძაღლის კალათაც დაიწუნა,
 ბავშვის საწოლიც,
 საბანევეშ შემომიძვრა,
 მომეკრა, მილოკავს მუხლებს,
 ჭამს უმარილოდ მოხარშულ ბრინჯს,
 სვამს მხოლოდ ცივ რძეს,
 (ჩემი ცრემლები ემლაშება, ინუნებს)
 ხანდახან, ღამდამობით
 საწოლთან მთვარეს მირწევს
 და მერე აივნიდან ყმუის,
 თავისნაირ
 სიკვდილებს უხმობს.
 ჩემი სისხლიდან გამოიტანა მთელი რკინა
 გოლიათებად დათესა მარსის ველზე,
 შინიდან გამოსულს,
 ერთი სული მაქვს, მასთან როდის მივალ,
 რა ვქნა, შევეჩვიე,
 უმისოდ დიდხანს ვერ ვძლებ.
 მეტი არაფერი, ვეტერინარი მაგას არ უნდა და აცრა,
 გასეირნება? არც მიჩვევა უნდა, არც გადაჩვევა,
 ზოგჯერ შეიძლება გამკანროს და კბილიც გამკრას.
 მერე რა?
 არც რა,
 არა უშავს,
 ჩემი აზრით,
 გადავრჩები.

Forget dogs, cats, birds,
 especially fishes,
 do you remember that horrible Minotaur
 from the myth, that Theseus slayed?
 I'll show you a fluffier animal
 that I've been taming for a long time
 and don't leave alone for a minute.
 I've accompanied it since we met at midday.
 When did I see it for the first time?
 Do I remember?
 I know the exact moment,
 summer, midday,
 a small hill in the forest,
 we're kissing each other with closed eyes.
 I open my eyes
 I'm looking into your closed eyes
 and that's the second when death clings to me
 and I can't erase it from this poem.
 I left as usual, said goodbye, hugged you
 kissed your temples
 came home
 turned the key.
 If it had sneaked in
 it would be more understandable.
 I could have thrown it out.
 Instead, I picked it up in my arms
 brought it in carefully
 offered it the dog's cushion,
 an armchair
 and at once it occupied
 the medicine cabinet.
 I've no idea how to take care of it,
 what to feed it so that it won't die,
 who can show me the way,
 how many poems should I read it,
 how many evil fairy tales?

'Sleep' I tell it
 'I am tired, sleep'.
 I cover its wide-open eyes
 with my hands,
 it rejected the dog's basket
 and the child's bed too,
 it crawled under my blanket,
 clung to me, it licks my knees,
 eats rice boiled without salt,
 drinks only cold milk
 (my tears are too salty, it rejects them).
 Occasionally at night
 it rocks the moon near my bed
 then howls from the balcony,
 summons other deaths
 like itself. It took all the iron from my blood
 and planted goliath-sized quantities of it
 in the Field of Mars.
 When I leave the house
 I'm eager to get back to it,
 what can I do, I got used to it,
 I can't bear to be without it for long.
 Nothing else, it doesn't need a vet or vaccine.
 Walking? It doesn't want to get used to it
 or lose the habit.
 Occasionally it scratches or bites me.
 And then what?
 Nothing special,
 never mind,
 in my opinion
 I will survive.

Vergeet honden, katten, vogels,
 En vooral vissen,
 Herinner je je nog de vreselijke Minotaurus uit de mythologie,
 Die Theseus heeft gevelde?
 Ik vertel jou liever
 Over een pluiziger dier,
 Dat ik al een tijdje probeer te temmen,
 En geen minuut alleen laat.
 Sinds we elkaar op een middag ontmoetten, wijk ik niet van zijn zijde,
 Wanneer heb ik het voor het eerst gezien?
 Weet ik dat nog?
 Zeker, dat weet ik nog precies,
 Op een zomermiddag,
 Op een lage heuvel in het bos,
 Terwijl we elkaar kussen
 Met gesloten ogen.
 Ik open mijn ogen
 En ik kijk in je gesloten ogen,
 Dat is het moment dat de Dood me te pakken krijgt,
 En ik hem niet meer uit dit gedicht kan schrappen.
 Ik vertrok zoals gebruikelijk,
 Zei gedag, omhelsde je nog eens goed,
 Kuste je op je wangen,
 Ik ben thuisgekomen,
 Draaide de sleutel in het slot.
 Was hij het huis binnengedrongen,
 Dan was het allemaal makkelijker te vatten.
 Dan zou ik hem eruit kunnen gooien,
 Maar ik nam hem in mijn armen,
 Droeg hem voorzichtig mee naar binnen,
 Wees hem het kussen van de hond toe
 En de bank.
 Hij palmde in een paar tellen
 De medicijnkast in.
 Ik heb geen idee hoe ik ervoor moet zorgen,
 Wat hij moet eten zodat hij niet doodgaat.
 Waar een handleiding te vinden is,
 Hoeveel gedichten ik ervoor moet voordragen,
 Hoeveel boze sprookjes,

'Slaap', zeg ik,
 'Ik ben moe, slaap,'
 Ik bedek zijn opengesperde ogen
 Met de palm van mijn hand.
 Hij weigerde de hondenmand,
 En ook het kinderbed,
 Hij kroop onder mijn deken,
 Klampte zich aan me vast, likte aan mijn knieën,
 Hij eet ongezoeten gekookte rijst,
 Drinkt enkel koude melk,
 (Mijn tranen zijn te zout, hij weigert ze)
 's Nachts naast mijn bed
 Reikt hij soms naar de maan,
 En jankt zacht vanaf het balkon,
 Hij roept
 Zijn soortgenoten op.
 Hij trekt alle ijzer uit mijn bloed,
 En strooit het als Goliatten over het Marsveld,
 Als ik weg ben,
 Verlang ik ernaar hem terug te zien,
 Wat gedaan, ik heb me eraan gehecht,
 Ik kan er niet lang zonder,
 Hij heeft niets nodig, geen dierenarts, geen vaccinaties,
 Uitlaten? Je hoeft het niets aan te leren en ook niet af te leren.
 Soms krabt of bijt hij me lichtjes,
 Maar wat dan nog?
 Niets,
 Het is helemaal niet erg,
 Volgens mij
 Blijf ik in leven.

რამდენი ხანია, არ ამიხდია ძველი პიანინოს მძიმე თავსახური,
 ბავშვობის ერთ-ერთი ყველაზე რთული დაბრკოლება-
 ისე ახადო, რომ თითები არ მოიყოლო.
 რამდენი ხანია, არ ამიხდია ძველი პიანინოს მძიმე თავსახური,
 დედაჩემის მშობლების საჩუქარი,
 რომლებიც არც ისე მდიდრები იყვნენ, რომ პიანინოს
 მძიმე, გერმანული წარწერა ჰქონდეს, რაღაც ისეთი,
 როგორც ბახის საფლავს ლაიპციგში.
 ლექსს მოუხდებოდა, პიანინოს რომ ეწეროს „ივერია“,
 მაგრამ მას რუსეთის რომელიღაც ქალაქის სახელი აწერია.
 რამდენი ხანია, არ ამიხდია ძველი პიანინოს მძიმე თავსახური,
 საიდანაც თეთრი კლავიშებით, უხერხულად გამიღიმებდა
 მოხუცი ნაცნობივით, რომელსაც ყველაფერი დაუბერდა,
 ხელოვნური კბილები კი ბავშვის ღიმილივით უქათათებს.
 საერთოდაც, რამდენი ხანია აღარ შემიმჩნევია,
 რომ სახლის ამ კუთხეში ეს პიანინო დგას,
 სულ უფრო ცოტავდება სახლები, სადაც სადმე, გამოსაჩენ ადგილზე, პიანინოს
 ადგილია.
 მეც დიდი ხანია არ ამიხდია, ზედ იის რამდენიმე ქოთან ჩამოვანწყვე
 და სახლის გასაღებს მივაგდებ ხოლმე, სათვალეს ანდა მორჩენილ ხურდას.
 ადრე შვილი მთხოვდა ხოლმე დაკვრას, მეც ჯერ უხერხულად ვიცილებდი,
 მერე რამდენიმე საბავშვო სიმღერას წავუბარტყუნებდი,
 თითქოს ეს თითები არ დაქროდნენ აქ, შოპენისა და გაზაფხულის ბალებს
 შორის, ბგერიდან ბგერამდე გაკიდულ უნაზეს მინორებში.
 მერე მასაც დაავიწყდა, მეც, ჩავარდნილი კლავიშების უხერხულობასაკით.
 ხანდახან გავხედავ, მტვერს გადავწმენდ, ზოგჯერ გავაპრიალე.
 რამდენი ხანია არ ამიხდია ძველი პიანინოს მძიმე თავსახური,
 რამდენი ხანია არ ჩამიხედავს დედაჩემის ოდნავ ამომშრალ,
 უღამაზეს, დაღლილ თვალებში.

How long is it since I lifted the old piano's heavy lid,
 such a challenge in childhood
 to lift it without squashing your fingers.
 How long is it since I lifted the old piano's heavy lid,
 a present from my mother's parents
 who weren't rich enough
 to buy a piano inscribed with a solid German name
 like Bach's grave in Leipzig.
 It would be better for the poem if the name Iberia
 was inscribed on the piano
 but instead it has the name of some Russian city.
 How long is it since I lifted the old piano's heavy lid
 and seen white keys offer an embarrassed smile like an old man I know
 who's become old from head to toe
 but whose artificial teeth shine white like a child's smile.
 Really, how long since I noticed
 the piano standing in the corner of the house,
 there are fewer and fewer houses with space for a piano to be seen.
 I haven't lifted the lid, I've arranged pots of violets on it,
 sometimes I throw house keys, glasses, loose change there too.
 In the past my child used to ask me to play and I'd awkwardly
 try to get rid of him
 but then I'd bang out some children's songs, as if these fingers had never run
 between Chopin and spring gardens, from sound to sound
 in the gentlest, suspended minor.
 Then he forgot it and so did I, gawky and clumsy
 as broken keys.
 Sometimes I glance at it, sometimes polish it.
 How long is it since I lifted the heavy lid of the old piano,
 how long since I looked into my mother's slightly dry
 but most beautiful, tired eyes.

Wat is het lang geleden dat ik het zware deksel van de oude piano openklapte,
 Een van de moeilijkste obstakels uit mijn kindertijd.
 Klap het zo open dat je vingers niet in gevaar komen.
 Wat is het lang geleden dat ik het zware deksel van de oude piano openklapte,
 Een geschenk van mijn grootouders aan moeders kant,
 Die niet rijk genoeg waren
 Voor een piano met een zwaar opschrift in het Duits,
 Zoals op Bachs graf in Leipzig.
 Het zou het gedicht sieren, stond er 'Iveria' op de piano,
 Maar in plaats daarvan was het de naam van een Russische stad.
 Wat is het lang geleden dat ik het zware deksel van de oude piano openklapte,
 En de witte toetsen me verlegen toelachten
 Als een oude bekende die door en door oud is geworden,
 En toch dankzij kunststanden een glimlach van een kind tevoorschijn tovert.
 Hoe dan ook, wat is het lang geleden
 Dat ik erop lette dat er in een hoek van het huis een piano stond.
 Het aantal huizen waar nog zichtbaar een piano staat, neemt af.
 Wat is het lang geleden dat ik het deksel openklapte; er staat nu een verzameling
 potten met viooltjes op.
 Ik gooi er vaak de huissleutel op, mijn zonnebril of wat wisselgeld.
 Mijn kind vroeg me ooit om op de piano te spelen, eerst weigerde ik
 ongemakkelijk,
 Maar uiteindelijk tokkelde ik er een paar kinderliedjes op,
 Alsof deze vingers nooit gespeeld hadden, tussen Chopin en lentetuinen,
 In tedere mineuren zwevend van de ene klank naar de andere.
 Later vergat mijn kind, ook ik, het ongemak van in elkaar gezakte toetsen.
 Soms staar ik naar de piano, stof ik hem af, boen ik het deksel.
 Wat is het lang geleden dat ik het zware deksel van de oude piano openklapte,
 Wat is het lang geleden dat ik in de droge
 En allermooiste, vermoeide ogen van mijn moeder keek.

არანაირი ბაღი,
 ზღაპარია ეგ ყველაფერი,
 თვითონაც იცი.
 ის რამდენიმე საუკუნე
 ალბათ შენც არ დაგვიწყებია,
 უდაბნოების იმ თვალუწვდენელ ჰორიზონტებს
 ახლაც ვპოულობ შენს ლექსებში.
 მიყვარს ის დღე, წყალი რომ დაშრა
 და გათენებას დაღამება დავარქვით,
 კოცნასა და კოცნას
 დასაწყისსა და დასასრულს შორის
 საგნებს სახელებს ვუფიქრებდით,
 ზოგიერთი არ მოგვწონდა,
 ზოგსაც ვირჩევდით.
 სულ ეს იყო, რაც დაგვევალა,
 ყველაფერი ზუსტად ვიცოდით,
 სად იწყებოდა შენი ხელები
 სად მთავრდებოდა ჩემი ყელი,
 სად რომელი გზაჯვარედინი
 და გზა უნდა ამოგვეჩია.
 ერთ დილას კი,
 როცა ღრუბელს მოვეუფიქრეთ
 ფუმფულა და რბილი სახელი,
 როცა სამყაროს მთელი შუქი
 სიტყვა მზის ზ-ში მოვაქციეთ,
 ვერაფრით მივხვდით იმ ერთი სიტყვის,
 იმ ერთადერთი უცხო სიტყვის
 იმ ერთადერთ მნიშვნელობას,
 ვატრიალეთ, ვატრიალეთ
 შუქზეც გავხედეთ,
 მოვუსმინეთ,
 კბილით მოვსინჯეთ
 და, როგორც იქნა, ამოვხსენით-
 სამოთხიდანაც სწორედ იმ დღეს
 გამოგვაძევეს.

This is no kind of garden,
 all this is a tale
 you know already.
 You probably haven't forgotten
 those centuries,
 I find endless horizons
 in your poems now too.
 I love that day when the water dried out
 and we called the sunrise the dawn,
 between the beginning and end
 of kisses we used to invent names for things -
 we didn't like some of them
 and kept the ones we did.
 That's what we were asked to do,
 we knew everything precisely,
 where your hands began
 and my neck ended,
 which crossroads
 we had to choose.
 But one morning
 when we had thought of a plump
 soft name for the cloud
 when we plugged the light of the entire universe
 into the letter S of the word Sun,
 we no longer understood
 the meaning of that single word
 that strange, exquisite word,
 we turned it round and round,
 looked at it in the light,
 listened to it,
 tested it on the tongue
 until at last we solved the riddle -
 and we were driven out of paradise
 on that exact day.

Er is helemaal geen tuin,
Dat is een fabeltje,
Dat weet je zelf ook wel.
Vele eeuwen later
Ben je ons ook nog niet vergeten,
De ongrijpbare einders van de woestijnen
Vind ik ook in jouw gedichten terug.
Ik koester de dag waarop het water verdampte
En we het ochtendgloren avondval noemden,
Van de ene kus tot de volgende kus,
Tussen het begin en het einde
Bedachten we namen voor alle dingen,
Sommige vielen tegen,
Andere trokken ons net aan.
Dit was onze ware opdracht,
Opdat alles helder was,
Waar jouw handen begonnen,
Waar mijn hals eindigde,
Welk kruispunt en welke weg
We moesten nemen.
Op een ochtend
Toen we voor een wolk
Een pluizige en zachte naam bedachten,
Toen we het licht van de hele wereld
In het woord zon goten,
Was er dat ene woord dat we maar niet begrepen,
Die ene betekenis
Van dat ene vreemde woord,
We lieten het spinnen en spinnen,
We hielden het tegen het licht,
We luisterden ernaar,
We zetten er onze tanden in
Om ervan te proeven.
En toen kwamen we er eindelijk achter.
Dat was ook de dag
Waarop ze ons
Uit het paradijs verdreven.

Colophon

This chapbook is published by Poetry International in collaboration with Versopolis. This project has been funded with support from the European Union. This publication reflects the views only of the author, and the European Union cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© Original poems: Diana Anphimiadi

© Translation into English: Natalia Bukia-Peters and Dr Alyson Hallett

© Translation into Dutch: Ingrid Degraeve

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Stichting Poetry International, Westersingel 16, 3014 GN Rotterdam.

Graphic design: stof rotterdam

Print: Tromp

ISBN 9789072546449

Co-funded by
the European Union